

POINTER

AKTUELLT FRÅN SVENSKA POINTERKLUBBEN • #2/2023

Milpoint Ayla

...

Vägen till

Axel Hedenlunds-
medaljen

...

Krönika:

Jaktlust och
dresserbarhet är inte
varandras motsatser

...

Pointern

– en självklar
medlem hos
familjen
i Gällivare

POINTER #2/2023

Tidningen Pointer ges ut av Svenska Pointerklubben, med tre nummer per år som publiceras digitalt på pointerklubben.se

Svenska Pointerklubben (SvPK) bildades 1903. Dess syfte är att verka för pointerens goda utveckling, med tanke på jakttegenskaper, utseende och mentallitet, samt att verka för god jaktkultur och bra viltvård.

E-post: svenskapointerklubben@gmail.com

Hemsida: pointerklubben.se

Redaktion: Lisbeth Bodén, Susanne Legneskog, Roger Larsson, Maria Rydlöv, Jens Larsson

Omslagsbild: Milpoint Ayla, en av hundarna i kennel Milpoint som bidrog till att Mila och Kenneth Laago tilldelades Axel Hedenlundsmedaljen för 2022. Läs mer på sidan 18.
Foto: Mila Laago.

Allt redaktionellt material lagras elektronisk. Eftertryck, kopiering eller spridning av text och bild är förbjuden, om inte överenskommet. Redaktionen tar inte ansvar för inskickat, ej beställt material.

Ordförande har ordet

Gör er röst hörd!

Att som ordförande i Svenskpointerklubben få möjligheten att presentera ytterligare ett nummer av Pointernytt känns fantastiskt spännande och roligt. Jag har fått otroligt mycket beröm för både innehållet och layouten i vår tidning, vilket jag skickar vidare till alla i redaktionskommittén för ert fantastiska arbete.

Jag fick som ordförande i Svenska Pointerklubben fortsatt förtroende att leda styrelsen och klubben i samband med årsmötet i Sundsvall vilket känns både spännande och utmanande. Pointern fortsätter att visa sin otroligt höga klass på våra jaktprov ute i landet och vid detta tillfälle vill jag särskilt lyfta fram Aeris BS Barbie med ägarna Sara Lewerentz och Robert Åkerlind som blev Årets brittiska fågelhund 2022.

Avslutningsvis vill jag uppmana er att ni *alla* Pointerägare gör er röst hörd för den fortsatt fria fjälljakten och att ni påverkar politiker, era grannar och vänner om vad som kan bli konsekvensen om ett felaktigt beslut fattas av regeringen i denna viktiga fråga. Vi riskerar inte bara jakten i fjället utan vi riskerar även möjligheten att vistas i vår natur i framtiden med våra hundar.

Med vänliga hälsningar
SVERKER ÖRMIN,
ORDFÖRANDE SVENSKA POINTERKLUBBEN

NYA I STYRELSEN • • •

I våras valdes tre nya ledamöter in i Pointerklubbens styrelse. Vi lät Lisa, Jenny och Per svara på några frågor:

NAMN Lisa Lindberg.
BOR Bydalen.

HUNDAR Borgeflons XJ Champagne och Björås Ove Sundberg. Min man äger Borgeflons XJ Gant.

VARFÖR BLEV DET POINTER? Pointer passar bäst för mig och min man. Förutom jakten så åker vi mycket skidor. Vi tycker pointern är lättlärd, snäll, social och har den energin och format som passar oss.

VARFÖR VILL DU ENGAGERA DIG I KLUBBEN? Under alla år som jag har haft fågelhund så har jag träffat väldigt många trevliga, givmilda och hjälpsamma medlemmar. Det är klart att jag också vill vara med och bidra med det jag kan och har möjlighet till. Hoppas att jag kan bidra till en fortsatt fin gemenskap.

NÅGON FRÅGA DU BRINNER LITE EXTRA FÖR? Jag hoppas att mitt arbete med klubbens webbsida kan bidra till en bättre kommunikation inom klubben och dess medlemmar. Möjligheten för mig att sitta som suppleant i styrelsen ger förhoppningsvis en enklare kommunikation ut till medlemmarna.

NAMN Jenny Bodell.
BOR Kungsbyhus, Enköping.

HUNDAR Fyra pointerar som jag äger tillsammans med min man.

VARFÖR BLEV DET POINTER? För att jag var nyfiken på rasen.

VARFÖR VILL DU ENGAGERA DIG I KLUBBEN? Jag vill engagera mig för att det är viktigt att bidra till sin egna klubb.

NAMN Per Olsson.
BOR Öland och Västerås.

HUNDAR Carnbrings Plymouth Gin, Ginny kallad som är 6 år och outtröttlig på jakt men onödigt självständig. Viiägarens Lyra som är 5 år och mycket samarbetsvillig. Hon har just fått en valpkull och vi har behållit Blixtra som är 3 månader

VARFÖR BLEV DET POINTER? Jag jagar i fjällen, på fälten och i skog och min första stående fågelhund råkade bli en pointer. Starkt bidragande var nog Eric Ringaby som jag har jaktmark med på Öland.

VARFÖR VILL DU ENGAGERA DIG I KLUBBEN? Jag blev uppmanad och hoppas kunna bidra. Sedan några år tillbaka är jag ordförande i Östra Fågelhundsklubben och vill vidga vyerna.

NÅGON FRÅGA DU BRINNER LITE EXTRA FÖR? Pointern som jakthund och våra framtida möjligheter att jaga med våra stående fågelhundar. Den "fria fjälljakten" är hotad och förändringarna i jordbrukslandskapet har medfört avsevärt sämre förutsättningar för vilda raphöns. Det är en dålig utveckling som går att vända och vi som vill jaga fältfåglar bör engagera oss.

Efterlysning av pointerbilder!

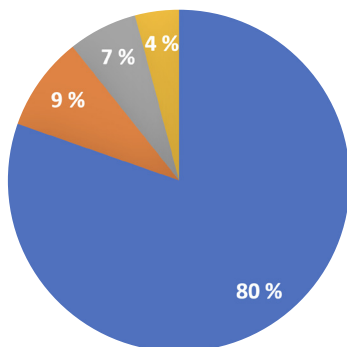
Har du bra fotografier på din pointer? Till tidningen händer det ibland att det saknas bilder. Är du en flink fotograf och har bilder (gärna i jaktsituationer, men även annat går bra) som vi skulle kunna få använda, så skulle vi i redaktionen bli jättegglada om du vill dela med dig av dem till oss! Kravet är att bilden ska vara

hyfsat högupplöst (inte bara en bild tagen med mobilen alltså). Dina foton mejlar du till fotografjens@icloud.com (om filerna är väldigt stora skicka dem via till exempel Spreed eller WeTransfer). Uppge i mejlet att bilden ska till tidningen Pointer. Skriv även vilken/vilka hund/ar som är på bilden samt namn på fotografen.

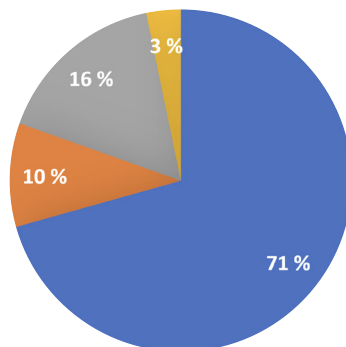
Så såg jaktprovsåret ut 2022

Efter varje avslutat jaktprovår sammanställs resultaten. Av sammanställningen görs statistik och diagram och här ser du hur fördelningen för premier blev för varje underlag förra året. Vill du grotta ner dig och läsa ännu mer finns mer statistik på pointerklubben.se.

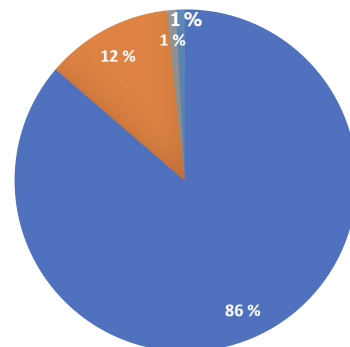
FJÄLLPROV UKL, 168 STARTER

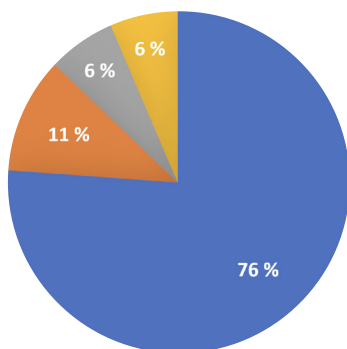
FJÄLLPROV ÖKL, 92 STARTER

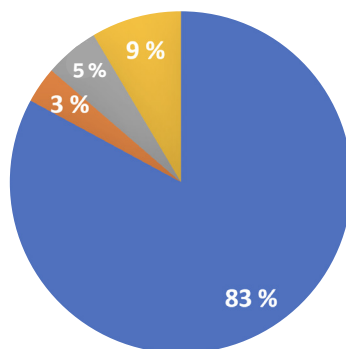
FJÄLLPROV SKL, 117 STARTER

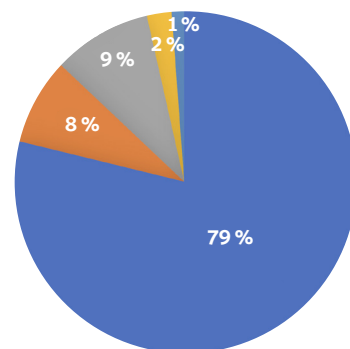
FÄLTPROV UKL, 109 STARTER

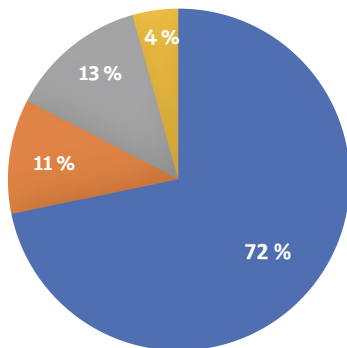
FÄLTPROV ÖKL, 117 STARTER

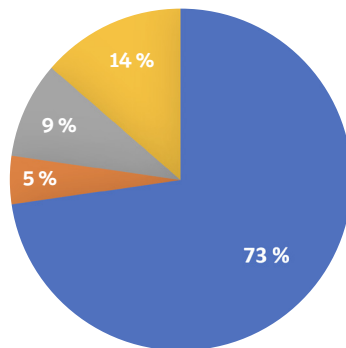
FÄLTPROV SKL, 85 STARTER

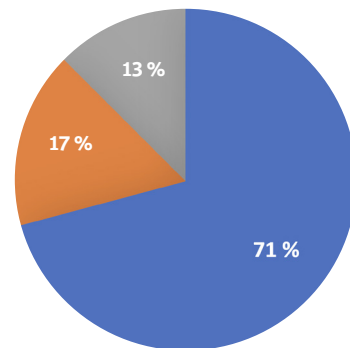
SKOGSPROV UKL, 46 STARTER

SKOGSPROV ÖKL, 22 STARTER

SKOGSPROV SKL, 24 STARTER

● 1UKL/ÖKL ● 2UKL/ÖKL ● 3UKL/ÖKL ● INGEN PREMIE

● 1SKL ● 2SKL ● 3SKL ● 4SKL ● INGEN PLACERING

Här är laget till Nordisk pointermatch 2023

Syftet med Nordisk Pointermatch är att stärka samarbetet mellan de nordiska länderna och till gagn för fortsatt avel av framstående pointerar i Norden.

Varje land ställer upp med ett fyrmanlag, en reserv och en domare. Provet är ett fältprov som döms enligt vedertagna

regler och godkänts av alla länder. Nordisk pointermatch har sitt ursprung från en match mellan Sverige och Danmark, med tre domare från Finland, året var 1910.

I år är det Sverige som står värd för tävlingen och den hålls på Gotland 27 september.

Årets svenska deltagare är:

Top Point Iris, Henrik Nilsson.

Black Luckys Oden, Sören Mullvad.

Top Point Purdey, Alexander Bennregård.

Milpoint Mixa, Bertil Mårtensson.

Domare och lagledare för Sverige är Björn Meijel.

Stärkelsefabrikören som förde fram Pointerklubbens första jaktchampion

Kemiingegören Harald von Gegerfelt hade många strängar på sin lyra. Han drev framgångsrikt Gårda stärkelsefabrik, ägnade sig åt biodling, var intresserad av friluftsliv och jakt – och inte minst var han en pointerentusiast som hade stor betydelse för utvecklingen av den svenska pointern.

TEXT ERIK LINDSTRÖM

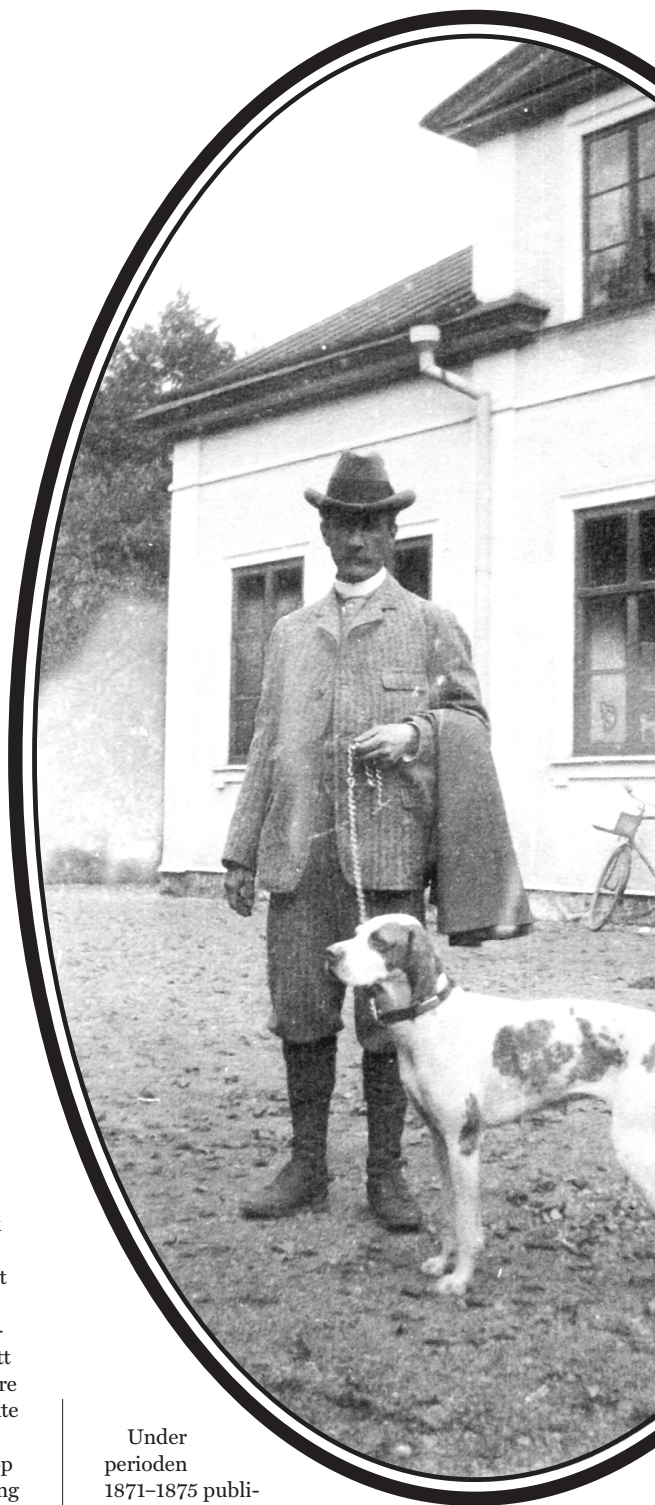
Pointerklubbens första årsskrift (Meddelande) gavs ut 1905. Där finns en 12-sidig uppräknig av klubbens ledamöter, totalt närmare 500 personer. Det är studeranden, disponenter, grevar, grosshandlare, majorer, jägare, jägmästare, godsägare, friherrar, kaptener, direktörer, tandläkare, bankdirektörer, lantbrukare med mera. En av dem var ingenjör Harald von Gegerfelt från Göteborg. Harald blev medlem redan 1903, det år då klubben stiftades. Han tycks inte ha varit speciellt aktiv som föreningsmänniska, möjligen beroende på avståndet till huvudstaden. Årsmötena hölls genomgående på Hotel Continental i Stockholm de tidiga åren, detta var till och med föreskrivet i stadgarna. Vid årsmötet 1912 noterades i protokollet att det var särskilt glädjande att anteckna några ”långväga ifrån kommande ledamöter, såsom Ingenjör H. von Gegerfeldt, Göteborg”. Vad gäller föreningslivet i övrigt nämner årsskrifterna, såvitt jag kunnat finna, bara att han fungerat som suppleant till prisdomaren vid ett jaktprov; två gånger bidragit med priser och en gång skänkt en valp till utlottning. Haralds hundar var desto mer framstående i klubbens historia. Det gäl-

ler speciellt Belle (SKK 1142), men mer om det längre fram.

Harald föddes 1848 som andra barnet till den blivande stadsarkitekten i Göteborg, Victor von Gegerfelt, och hans hustru Harriet Johanna f. Damm. Hans äldre bror Wilhelm blev en framgångsrik konstnär med landskap och stadsvyer som specialitet. Även Harald visade tidigt konstnärliga talanger. Föreståndaren för museets ritkola i Göteborg, Geskel Saloman, märkte Haralds talang och ansåg att han borde välja samma bana som sin äldre bror. Victor tyckte emellertid att det räckte med en konstnär i familjen. Senare när den yngste sonen Georg Fredrik växte upp fick han dock revidera detta. Georgs talang ska ha varit extraordinär! Tyvärr dog han redan i början av sina läroår i Paris (1878).

HARALD FICK ISTÄLLET en gedigen utbildning till kemisk ingenjör. Han gick ut Chalmerska Slöjdskolan (numera Chalmers tekniska högskola) år 1867 med betyg i matematik, beskrivande geometri, maskinlära, fysik och kemi. Studierna fortsatte följande år vid Friedrich-Wilhelmsuniversitetet i Bonn för den världsberömda kemisten August Kekulé.

Under perioden 1871–1875 publicerade Harald ett antal rapporter i såväl tyska som engelska och franska kemijournaler. En kuriositet är att både Wilhelm och Harald vid denna tid skrev sig ”de Gegerfelt” i stället för ”von Gegerfelt” när det gällde målningar respektive vetenskapliga publiceringar i Frankrike. Fransosernas nederlag i kriget med Tyskland 1870–1871 var ett öppet sår, och man undvek helst alla associationer till det tyska när man befann sig i landet. Haralds största ögonblick

Harald von Gegerfelt
tillsammans med
framgångrika
pointertiken
Belle.

Belle och Juno på jakt.

som kemist var för övrigt kanske när han blev invald i "La Societé Chimique de Paris" och fick hålla ett anförande där på vårvintern 1875. Harald var vid denna tid även ledamot av Kemiska sällskapet i Berlin.

När Haralds far lät bygga den så kallade "Gegerfelt ska villan" vid Arkitektsgatan 1874, försåg han den med ett laboratorium åt Harald. Samma år vikarierade Harald för lektor Ewert som lärare i kemi på Chalmerska slöjdskolan. År 1876 anställdes han av Hushållningssällskapet som kontrollant av konstgödsel. Uppdraget utökades tre år senare med att förestå Hushållningssällskapets frökontrollstation. Harald kom så småningom att ingå i magistratens (=stadens) grupp av besiktningsmän med ansvar för gödningsämnen och kemikalier men även för bl.a. pappersmassa, vin och sprit. Sitt laboratorium hade han då i anslutning till kontoret för den firma han och svågern Hjalmar Weijdling grundade 1882. Vid något tillfälle ska författaren August Strindberg, ha bett om att få bedriva sina alkemistiska övningar i Haralds laboratorium. Så blev dock aldrig fallet. Man kan anta att den

seriöse och vetenskapligt skolade Harald avslög anhållan direkt.

HARALDS STÖRSTA INSATS inom yrkeslivet torde emellertid ha varit som fabrikör i firma Gegerfelt & Weijdling. Ett år efter firmans grundande 1882 var man igång med att tillverka stärkelse i en lokal i Gårda. Företagets flaggskepp, Gårda Brillant Glansstärkelse, fanns kvar som varumärke långt efter det att stärkkragar, lösmanschetter, stärkta underkjolar och styva frackbröst blivit sällsyntheter i sällskapslivet.

Mot slutet av 1800-talet utökades tillverkningen. På Stockholmsutställningen 1897 kunde man presentera varuprover "af stärkelse, sagogryn, potatisgryn, dextrin och maccaroni från Gårda stärkelsefabrik". Vid sidan av fabrikation och försäljning av dessa produkter sysslade man emellertid även med helt andra ting. Främst handlade det om att installera centralvärme åt företag, myndigheter och privatpersoner. Men man fungerade också som lokalagentur för olycksfallsförsäkringsaktiebolaget Skandinavien och hade lägenheter för uthyrning. Sammantaget var det en ganska splittrad verksamhet som administrerades från företagets kontor i centrala staden.

Det är inte helt förvånande att även Haralds mindre inkomstbringande intressen uppvisar en bredd väl i klass med hans yrkesverksamhet. Han ägnade sig åt biodling och framställning av bärviner. Han var en friluftsentusiast med sportfiske, fjällturer och skidåkning på programmet. Sin konstnärliga ådra fick han utlopp för i finsnickeri, glasmålning och fotografering. Han experimenterade till och med med färgfotografering — för mer än 100 år sedan! Han provade på metallbearbetning: smidde ett eget järnspekt, tillverkade en taklampa i jugendstil och en kopparbytta. I många fall nådde han en avsevärd skicklighet. Hans sniderier och stilmöbler är till exempel, åtminstone för en oinsatt, omöjliga att skilja från professionellt tillverkade.

HARALD VAR ÄVEN EN entusiastisk jägare och, inte minst, hunduppfödare. Han sköt raphöns på Hisingen, orre vid Bullaren, ripor i både Jämtlands och Lapplands fjällvärld och rådjur vid Trankärr, strax norr om Kungälv — allt enligt bevarade jaktjournaler. I början av 1900-talet specialiserade han sig på pointerar och fågeljakt. Totalt har det gått att identifiera upp emot tjugoinnan pointerar som han haft i sin ägo. Huruvida

Svenska pointerar. "Uni, Sais och Esma".

Uni, Sais och Esma.

han själv tränade dem är osäkert, men han förde sina hundar själv på jaktproven. Det var inte självklart för alla hundägare, och antyder att han var den, som hundarna hade störst förtroende för. Vid Pointerklubbens fältprov i Söderköping 1904 fördes inte ens hälften av de tävlande hundarna av sina ägare. Att Harald behandlade sina hundar som familjemedlemmar framgår även av hans dotter Annas berättelser. Å andra sidan måste han haft någon till hjälp, då han stundom var hemifrån långa perioder. Så var han under 1901–1902 på resa i Italien med Anna, och ett år senare med hela familjen i Egypten.

Harald kallade sin kennel för "G" rätt och slätt. Den mest framgångsrika pointeren var Belle. Redan som 1-årig tilldelades hon första pris för hundar av alla åldrar vid Svenska Kennelklubbens fältprov i Falköpingstrakten 1902. Två år senare gick fältprovet av stapeln i Ekedalen, Tidaholm. Där vann hon segrarklassen i konkurrens med både settrar och andra pointerar. Lika framgångsrik var hon på den då nybildade Pointerklubbens första fältprov samma

”

På den då nybildade Pointerklubbens första fältprov var Belle framgångsrik och vann segrarklassen. Ytterligare ett år senare utsågs hon till jaktprovschampion som första hund i klubbens historia.

år. Ytterligare ett år senare utsågs hon till jaktprovschampion som första hund i klubbens historia. Även flera av Haralds övriga pointerar lyckades ta priser på jaktprov och utställning. Jag har gått igenom årsböckerna och återfunnit följande: Juno, Esma G, Hassan G, Sais G, Sheik G och Yalla. Lejla G gjorde dock bort sig som unghund på Sperlingholm 1912 genom att jaga hare.

HARALD VAR SOM NÄMNTS en entusiastisk fotograf, och i släktens ägo finns en stor mängd glasnegativ med pointermotiv. I Pointerklubbens årsskrift återfinns också flera fotografier som Harald har tagit under jakt och jaktprov. Möjligen gäller det även en del av bilderna till J. E. Frykbergs berättelse om en jakt i Oldfjällen (Pointerklubbens Meddelande VI, 1910). Harald deltog på den resan, och enligt texten hade han sin kamerautrustning med sig. Flera av foton har också återfunnits som positiv i Haralds efterlämnade material.

I samma årgång av Pointerklubbens "Meddelande" bidrog Harald med ett

Harald von Gegerfelt med ett gäng av sina pointer.

längre inlägg om jaktprovets ändamål och utförande. Han argumenterar där för att man till gagn för rasen som helhet bör lägga huvudvikt vid ärftliga egenskaper och mindre vid dressyr. Ett år senare, i nästa Meddelande, fick han mothugg av styrelsemedlemmen och årsskriftens redaktör Sten Häger. Denne hävdade med viss emfas att även inlärda egenskaper blir nedärvda. Efter ytterligare ett år kom Haralds replik (Meddelande VIII). Som i allt han företog sig, från biodling till installation av centralvärme, var han väl påläst. Han frågar sig "Hvem hade kunnat tro att Lamarchismen skulle äga en sådan livskraft..." och hänvisar till W. Johannsens "Arvelighedslærens Elementer" som stöd för att förvärvade egenskaper inte går i arv. Slutklämmen är att om man inte håller isär arv och miljö riskerar jaktproven att bli "mer ett bedömande af personer än af hundar". I sitt bibliotek hade Harald, förutom Johannsens bok, även ett par tyska och ett engelskt verk om ärftlighetslära.

Harald ställde ut tre hundar på Pointerklubbens specialutställning i Stockholm

1914. Några år senare visar blyertsanteckningar i ett programblad att han bevistade pointersektionen av en hundutställning i Malmö. Efter det satte han inga spår i klubbens verksamhet förrän vid dess 25-års jubileum 1928, då han tillsammans med Axel Hedenlund, Sten Häger och Karl Schiller tilldelades klubbens nyinstiftade minnesplakett i silver. I årsboken kan man läsa att, varför klubben hedrade "dessa män med denna sin utmärkelse, som nu för första gången utdelades, torde här icke behöva närmare belysas. Deras stora och betydelsefulla insatser i klubbens historia äro säkerligen för varje klubbmedlem välbekanta." (Det hade onekligen varit intressant med en närmare motivering. Var Harald kanske inte bara en bakgrundsfigur i sammanhanget?)

PLAKETTEN VAR UPPKALLAD efter klubbens mångåriga ordförande och sedermera hedersordförande Reinhold von Rosen. Denne var också ensam om att få plaketten i guld. När Harald fem år senare fyllde 85 gratulerades "Den högt värderade

ålderspresidenten bland pointervännerna" per telegram av samme von Rosen.

Min far, Haralds dotterson, som delade bostad med sin morfar från sex års ålder 1925, hade bara vaga minnen av hundarna. Han nämnde att dessa hölls i hundgård ute vid Gårdafabriken, och att de led av lynneproblem, något han trodde kunde bero på inavel. Harald själv led av en tilltagande dövhet. För att höra vad barnbarnen sade hade han gjort sig en stor strut de kunde hojta i. Ett soligare minne var när de väcktes av Harald mitt i natten. Kaktusen Nattens drottning blommade med stora vaniljdoftande blommor. Det sker endast en gång per år och varar bara några timmar.

Harald gick ur tiden 1941 vid 93 års ålder. 🐾

*På nästa uppslag:
Haralds dotters berättelse
om hunden Roustem*

”Han var en vit och gul pointer och en av de mest hederliga och rättskaffens fyrbeningar jag råkat på”

God, pålitlig och karaktärsfast. Så beskriver Anna H. von Gegerfelt-Lindström sin fars hund Roustem i dessa anteckningar nedtecknade cirka 1950.

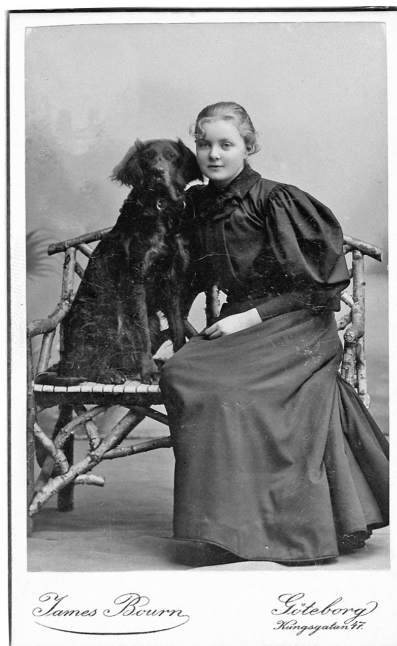
TEXT ANNA H. VON GEGERFELT-LINDSTRÖM

Han var en vit och gul pointer och en av de mest hederliga och rättskaffens fyrbeningar jag råkat på. Om av födsel och ohindrad vana eller beroende på att han hade lätt att anpassa sig i ett samhälle, det vill jag låta vara osagt. Men det berodde i alla händelser inte på sträng dressyr. Han hade sin individualitet i behåll, trots mycket stor lojalitet och väluppförande. Till oss kom han som ettåring, hyfsad och vänlig och från början inställd på ett gott bemötande var något självfallet, inte överraskande. Och han blev snart god vän med oss alla. Ett särskilt gott förhållande var det mellan husse och Roustem. De blevo trogna jaktkamrater. Roustem förstod att jakt var sport och som sådan lika viktig, som den var rolig och att det gällde att arbeta ihop på allvar för att nå ett gott resultat. Och eftersom husse tydligen var en överdängare som jägare så fogade sig Roustem i allt efter hussets önsknings.

VÄNSKAPEN TILL DEN något år äldre gordon-settertiken, som sedan förut var medlem av familjen, färgades i någon mån av respekt, och hon blev från början som en snäll äldre syster med allt vad det innebär av både vänlighet och kritik. Han tilläts aldrig glömma sin plats som numero två i det ägandes hemmet. Jag tyckte ibland att det inte var utan att han var mer noga att lyda henne än mig! Men den ömsesidiga vänskapen var i alla fall orubblig, och som Roustem, som sagts, var en sig väl uppförande individ, så blev det aldrig några konflikter. Det vill säga detta gällde hemma. Ute var det litet mera komplicerat. Roustem var själv ytterligt noga att följa seder och lagar, som människorna stiftat, men detta hade som följd att han ställde samma krav på andra. Och som han själv fått en vårdad jakthundsuppföstran kunde han ju råka på hundar av andra raser, som inte voro så noga, som han. Och då blev Roustem genast samhällelig polis. Borsten

reste sig på hans snälla rygg, öronen drogos längst uppåt på huvudet och på styva ben och under doft morrande nalkades han den han ville näpsa, nalkades sakta. Som oftast lyckades han genom sin blotta anblick skrämna delinkventen, som försvann i landskapet med mer eller mindre dåligt samvete – eller bara rädsla. Och då återvände Roustem, nöjd och belåten, till sitt sällskap, viftande på svansen och smågläfs-te förtjust: hade han inte gjort sin sak bra?

Men ibland kunde det hända att han råkade på motståndare, som antingen inte lät skrämma sig så lätt, eller som ansåg att ingen annan hund finge föreskriva honom lagar. Och då kunde den skumma individen vända sig på lika styva ben mot Roustem, som denne någonsin kunde åstadkomma, och med ett grovt morr fråga vad, som var meningen? Och som Roustem

Anna porträtterad tillsammans med settern Daisy.

var lika klok, som rättskaffens, så blev det en kort stund konflikt mellan dessa båda förmånliga egenskaper. Och jag får ju tillstå att klokheten som oftast avgick med seger, ty Roustem var en mycket fredsälskande individ. Efter en stunds stilla – och tyst – betraktande av långt bort belägna gatu- eller landskapsperspektiv fick han plötsligt stort intresse för sitt sällskap, som måste tagas reda på. Och så talade man inte mer om den saken: force majeure.

SOM ALLA ANDRA, fick Roustem sina vanor med åren, och de vanorna skulle respekteras. Så hade han en gång fått lov att sitta i en liten soffa vid ena fönstret så han kunde se ut. Det var ju ett oskick, men det berodde på att soffans övertyg var så slitet att vi ansågo han kunde få sitta där för den skull, tills vidare. Efter någon tid skulle emellertid den lilla soffan klädas om tillsammans med det rummets övriga möbler, och sedan var det strängt förbjudet att alls hoppa upp i den, än mindre att sitta där. Men se det gick inte att få in i Roustems medvetande. Han hade fått lov att sitta i den soffan, och då skulle han också få det. Sedan han blivit nedkörd från den ett par gånger, försökte han inte hoppa upp i den, när man var inne i rummet. Men kom man dit in händelsevis och Roustem varit där förut [redan var där], så kunde man vara säker om att finna honom på älsklingsplatsen! Och då var han fullkomligt döv för alla uppmaningar att förflytta sig dädan. Han stack in huvudet mellan blomsterkrukorna i fönstret, och sedan var han så upptagen av att se ut att han inget annat uppfattade. Åtminstone var det hans avsikt att verka så. Den som kände honom, kunde dock på öronens placering långt nedåt och bakåt mycket väl förstå att han fullt uppfattade alla tillsägelser, men gav ”katten” i dem, då han ansåg dem orättvisa och obefogade. Däremot skulle det aldrig fallit honom in att lägga sig till med vänner att hoppa upp i någon annan soffa eller stol. Han höll på ordning och tradition.

Det skulle aldrig heller fallit honom in att taga någon matbit olovandes, även om hans aptit som regel var större än de utmäta matransonerna. Lika litet tålde han att någon av de andra hundarna, de unga, gjorde något orätt. Han passade noga på, för han ansåg att de voro föga att lita på. Man kunde vänta sig ungefär vad som helst från det hållet.

OCH SÅ EN VÅRAFTON, när familjen satt samlad i vardagsrummet i väntan på en liten vårsupé, kom Roustem in från matsalen, dit dörren stod öppen. Han gick under sakta morrande fram och satte sig vid sidan av matte, men vände sig så att han kunde se ut i salen. När matte hörde Roustem morra, vad han annars sällan gjorde hemma, klappade hon honom på huvudet och frågade hur det var fatt. I detsamma då hon såg upp, varseblev hon i salen en av unghundarna, som slank in

Roustem.

under det dukade matbordet. Roustem såg detsamma och visst litet mera, innan matte fått se riktigt vad Don tog sig till. Ty morrandet övergick i ett plötsligt skall och så störtade sig Roustem ut i matsalen. Inne i vardagsrummet hörde man så ett förfärligt slagsmål mellan hundarna därute, och hela familjen rusade ut för att se vad som egentligen försiggick. Husse var i téten och han försökte få Roustem att lugna sig, men ingen av hundarna hörde något i det vilda slagsmålet. Roustem hade tydligen störtat sig över Don för att denne nappat till sig en bulle från bordet, och Don bet ifrån sig så gott han kunde. Nå, husse skilde dem åt, och så finga de var och en ett rapp för bråket. När familjen protesterade mot att Roustem skulle straffas, när han ju bara försökt att hålla Don till rätt och ordning, förklarade husse att det ej ginge an att en av hans hundar störtade sig över den andra, det skulle alldeles kunna fördärva jaktarbetet.

Så förvisades båda ut till sina respektive korgar i tamburen. Och familjen slog sig ned till den lilla supén, som bjöd på primör: sparris. Nu var den övre delen på sparris, den som ej äts upp, det allra bästa Roustem visste. Hundarna brukade alltid få dela dedär godbitarna, sedan familjen slutat sin måltid. Som brott anses sonat, när straffet avtjänats, så skulle nu allt vara gott igen, och försoningen ansågs bli synnerligen lämpligt firad genom dendär godbitens utdelning. Husse tog tallriken med sparrisbitarna med sig ut i tamburen för att giva dem till delinkventerna. Don kom genast vid anmodan upp ur sin korg och slafsade i sig sin ranson, vilken denna gång var bra mycket mindre. Men Roustem låg kvar i sin korg Och alla husses uppmaningar att komma fram till försoning klingade ohörda. För första gången på alla år lydde Roustem inte sin husse! Han låg hoprullad kvar och vände bara såpass på huvudet att han kunde kasta en förberående blick över korgkanten bortåt husses håll. Inte

en gång förklaringen att det skulle vankas sparris inverkade på Roustems hållning. Så man förstod att han kände sig förorättad och upprörd i sitt innersta över att ha fått dela straff med den tjuvaktige Don. Han förstod inte husse, som annars alltid var det bästa han visste. Men husse begrep hur det var fatt, och han ville visa sig särskilt vänlig mot sin jaktkamrat. Han gick fram och klappade honom på huvudet och sa att allt var all right igen och att Roustem var en bra hund. Och så höll husse tallriken med sparrisstjälkarna ett litet stycke från korgen, såpass att Roustem kunde känna doften. Och detta övervann tillsist hans vrede. Han kunde rakt inte låta bli att kliva över korgens kant till husse och tallriken! Han försökte stå emot i det längsta, men det vattnade sig i nospetsen av den ljuvliga doften. Och mycket motvilligt men dock nedlät sig Roustem att äta det härliga målet.

SOM FÖRUT SAGTS, visade Roustem den största repekt för gordonsettern, och den respekten var nära gränsen till beundran. Han sökte, så gott han kunde, att efterlikna henne. Och det var riktigt rörande att se hans iver att försöka "sjunga" lika bra, som hon. Långa tremulandon kunde hon prestera bara man bad om det. Efter många försök drev Roustem det så långt att han också kunde åstadkomma långa, riktigt bra toner. Men det var ett litet aber. Han kunde inte göra det sådär utan vidare vid anmaning. Han kunde bara göra det när lungorna voro fyllda med luft, så att tonerna kommo, när denna drevs ut. Och detta absoluta villkor förefanns bara vid ett särskilt tillfälle — när han hade gäspat! Han visste det själv, och man såg hur han försökte att dra till med en gäsp genast han blev ombedd att sjunga. Men, som bekant, är det ganska svårt att gäspa just när man vill, hur lätt det sen annars brukar kunna gå. Så det tog alltid en bra stund innan Roustem kunde utföra sitt nummer. Men

”

Roustem förstod att jakt var sport och som sådan lika viktig, som den var rolig och att det gällde att arbete ihop på allvar för att nå ett gott resultat.

då gick det fint en lång stund, det vill säga så länge luft fanns att släppa på. Sen var det bara att försöka gäspa igen!

Roustem var kanske inte så intelligent, som sin beundrade setterkamrat, han hade kanske inte heller hennes ovanligt fina näsa. Men han var en ovanligt klok och pålitlig hund, snäll och bra och karaktärsfast. En sådan där god kamrat och personlighet, som man trivs så bra tillsammans med. 🐾

Berättelsen om Roustem är författad av Anna H. von Gegerfelt-Lindström. Att döma av stavning och verbens pluralform skrev hon ner det maskinskrivna exemplar jag här kopierat någon gång runt 1950. Anna var född i Göteborg 1879 som dotter till Engel och Harald v. Gegerfelt. Texten handlar om pointern SKK 682 Rustem även stavningen av namnet avviker. Rent tidsmässigt utspelar sig historien under i mitten/slutet av 1890-talet. Det finns ett foto av Anna med Gordonsettern Daisy (nämnd i texten) från första hälften av det decenniet och ett av Rustem själv från 1899. Det sista omnämnandet av Rustem är i ett brev daterat 27/5 1905 från Engel v. Gegerfelt till hennes systerdotter Elin. Däri nämns att man var på hundutställning i Stockholm, och att Anna tillbringade mesta tiden hos den gränande Rustem. Han hade då övertagits av annan ägare. Vid det laget hade Rustems avkomling SKK 1142 Belle hunnit göra sig ett namn i den nyligen bildade Pointerklubben. Hon hade besegrat samtliga pointrar och, än viktigare, även samtliga settrar vid Kennelklubbens fältprov 1904. Även vid Pointerklubbens eget fältprov samma år tog hon första pris i segrarklassen. Året efter upprepade hon det senare och utsågs till klubbens första champion. /Erik Lindström

BEARSKIN

Högkvalitativa
kläder för rörlig
jakt

Snabbtorkande
och slitstarka

Utvecklade och
testade i
Skandinavien

www.bearskin.se

I över 50 år har Kerstin Frändegård haft pointer, och hennes Östbergets kennel har funnits sedan 1977. Hon har i hela sitt liv varit engagerad i fågelhundsvärlden, bland annat som jaktprovsdomare. 2021 fick hon motta Hamiltonplaketten för sitt arbete.

”Jag vill att valparna ska kunna hanteras av en vanlig jägare”

NAMN Kerstin Frändegård.
ÅLDER 72.
BOR Åsgård och Duved.
KENNEL Östbergets.
UPPDRAG Vice ordförande i NNFK, domare sedan 1990.
UPPDRAG Fick motta Hamiltonplaketten 2021. En utmärkelse som SKK tilldelar den som genom "framgångsrikt arbete gagnat hundafveln och härigenom i hög grad främjar klubbens syften".

• Varför blev det pointer för dig?

– Att det blev pointer för mig kan jag tacka min pappa. Jag tjatade om hund som barn och då min pappa var älgjägare och läste Svensk Jakt blev han även intresserad av fågeljakt. 1962 köpte familjen en pointerhane från Vessingebro. Han hette Master i stamtavlan men vi kallade honom Rej, han är stamfar till kenneln.

– Jag var 10 år när Rej kom till oss. Han blev senare parad med en tik i Falun och jag fick en parningsvalp, Courinne. Henne startade jag på prov i Storlien 1974 och fick 3 ÖKL. 1977 tog jag valpar på henne med Jämtens Vifaru, det blev den första Östberget-kullen.

• Vilken är den bästa pointer du haft?

– Den bästa jag haft är nog Östbergets Fay, hon var en duktigt viltfinnare och fick många premier både i ukl och ökl, saknade det största formatet vilket gjorde att hon aldrig fick ettan. Hon fick flera duktiga avkommor. Har i dagsläget en tik som är riktigt bra, Östbergets Åzzla.

• Vilka egenskaper värdesätter du högst hos pointern?

– Viltfinnarförmåga, samarbete och reviering samt att de är lugna trevliga familjehundar.

• Hur tänker du när du väljer valp ur en valpkull?

– Valpen ska vara funktionellt byggd, ha ett fint uttryck, vara social och inte för självständig.

• Vad har du för strategi när du planerar en kull?

– Vill förstås meritera tiken men har hon de kvaliteter jag önskar och inte lyckats på prov parar jag henne ändå. Väljer hanar ur linjer som jag tycker om och som ser ut som jag vill att pointer ska göra. Jag vill att valparna ska kunna hanteras av en vanlig jägare.

• Hur tränar du unghunden?

– Börjar med inkallning på pipan vid mat när hela kullen är kvar. Tränar sitt, stanna och vill att detta fungerar innan jag släpper dem på fjället. Tränar även passivitet och börjar tidigt med lekapport.

SUSANNE LEGNESKOG
 JENS LARSSON

Kerstin Frändegård på skogsprov med Östbergets Winja. Ett tredjepris i öppenklass blev det den här dagen.

Kalle Stolt:

”Att äga och jaga över en bra pointer

Se hur det går undan! Musklerna arbetar, ögonen gnistra, ännu hörs inte en flåsning. De ädla djuren flyga fram med sammanbitna tänder och fladdrande öron, besjälade av en enda tanke, att komma fram och finna vilt – fort, fort, först.”

DEN FINSKA POETEN OCH pointermannen Bertel Gripenbergs ord i boken ”På Dianas vägar” beskriver en rapphönsjakt med pointrarna Black Arrow, Black Boy och den irländska settern Donna för drygt 100 år sedan. Black Arrow, Gripenbergs egen hund, var en son till den helsvarta importen Diarmid och kom att bli en betydande nedärvare av goda jaktgenskaper. Hans blod flyter fortfarande i ådrorna på de flesta skandinaviska pointerar.

Vi lyckliga ägare av brittiska stående fågelhundar i allmänhet, och pointer i synnerhet, kan alltså njuta samma intensiva upplevelse när kopplet stryks av hundarna. Det går undan och är kanske inte alltid lättstyrt och fogligt. I synnerhet inte under jaktprovets korta släppminuter. Häromveckan hade jag glädjen att på allvar uppleva vår fjället för första gången. Ett par dagars träning och efterföljande provstart gav intressanta perspektiv på både mina egna och andras hundar. Att lämna sin ”hemmaplan” och skaffa sig erfarenheter från alla de underlag och förhållanden vårt avlånga land erbjuder våra hundar, är för övrigt något som fler borde göra.

VAD SOM SLOG MIG under ett par trevliga provdagar i Lofsdalen, var att flera av de hundar som gick till premie av högsta valören, tveklöst var av den sorten som kan benämnas som överskottshundar: individer med obändig jaktlust och därmed inte alltid de fogligaste. Förhållandena var sådana att första släpprundan avhölls på bra före, som allteftersom solen värmdes, ändrade karaktär till extremt tungsprunget. De hundar som stadigt och envist kämpade på, besjälade av samma tanke som Gripenbergs hundar, var också de som i tredje eller fjärde släpprundan fick sin betalning i form av ripvittring i näsan.

Den sortens hundar kan te sig svärdresserade då deras fart och sökformat gör att det alltid händer något kring dem, och ofta händer det snabbt. Man hör då och då röster höjas för att i aveln söka producera lagom ljumma hundar som ”gemene man” kan dressera. Den sortens jante-anda och strävan efter slätstrukenhet är inte bara skadlig för det goda hundmaterial vi har, den är också felaktig i dubbel bemärkelse. För det första är jag övertygad om att ”gemene man eller kvinna” är kapabel att på ett förnuftigt sätt dressera och förvalta de flesta hundar om engagemanget är det rätta. För det andra, och

detta är kanske det viktigaste, står obändig jaktlust och uthållighet inte i motsatsförhållande till klokskap och dresserbarhet!

Det går alldeles utmärkt att kombinera hög jaktlust och läraktighet i samma hundkropp, men inom många jakthundsraser finns det de som medvetet, eller omedvetet tycks förväxla dresserbarhet med bristande jaktlust. Och det är klart, en hund med ljumma jaktliga drifter kan vara enkel att till exempel stoppa i fågel, då den ju inte vill just någonting. Detta är inte att förväxla med en hund som besitter ”den heliga elden” i blicken och trots detta lär sig att behärska sig när matte eller husse blåser stoppsignal i visselpipan. Om man föredrar den förre sorten, finns det lämpligare raser att hålla sig med. Om man vill glädjas över en hund som förvisso kräver lite mer, men samtidigt ger så mycket mer tillbaka är pointeren ett gott val.

PÅ TAL OM DRESSYR, i det moderna bruset på sociala medier marknadsförs ett stort antal kurser och utbildningar i hunddressyr av skiftande karaktär. När jag köpte

Karacanis Grete W

har alltid varit en lyx”

”

*Obändig
jaktlust och
uthållighet
står inte i
motsatsför-
hållande till
klokskap
och dresser-
barhet!*

FOTO JENS LARSSON

min första pointer av Sten Rönnerling för 14 år sedan, gav han mig rådet att lyssna på och ta intryck från flera dressörer, ”men lyssna bara på de som är i topp”. Ett råd som står sig alltså! För även om en dressör eller dennes idéer ter sig bra i teorin, så är det i praktiken och därmed verkligheten som resultatet avslöjas. Och såvitt jag känner till har receptet på en lydig, och därmed lycklig och duktig jakthund inte förändrats nämnvärt sedan Gripenbergs dagar.

EN SAK SOM OFTA slår mig i samtal med fågelhundsfolk är att det tycks finnas en tro på att de mest framgångsrika dressörerna är så mycket tuffare och på så vis tvingar sina hundar till underkastelse. Detta antagande faller under samma kategori som idén om att ljumma hundar är enklare att dressera. Efter att haft ynnesten att träna, jaga och samtala med många duktiga dressörer står det klart att ett ledarskap som bygger på förståelse för hundens natur, kärlek till uppgiften, ärlighet och påpasslighet i både korrigering och beröm är det som förenar. Att ödmjukt försöka utveckla dessa färdigheter hos en själv är en av de bästa investeringar man kan göra.

Att äga och jaga över en bra pointer har alltid varit en lyx. Det fina är att den lyxen inte nödvändigtvis är förbehållen de med mest pengar på banken, utan snarare de som vågar ge sig hän och förkovra sig i uppgiften att förvalta det ämne som de flesta pointervalpar bär inom sig. Jag låter ännu ett citat från Gripenberg avsluta denna krönika och önskar er och era pointer en fin sommar!

”Det är för övrigt en stor njutning att jaga med en hund, som är så het och vild, att han synes vara ur hand, men som i själva verket ändå är under kontroll – en hund som man just jämt behärskar och inte ett ögonblick kan försumma. En spak höns hund, en långsam stövare och en lat häst, de tre kunna ta varann i hand, de ha intet sportvärde.” 🐾

Kalle Stolt bor i Öxnevala i Västergötland, har haft pointer sedan 2009 och driver kennel Gamekeeper's.

Beställ avläsning för höftledsröntgen

■ Innan du bokar en tid hos veterinären för röntgenundersökning av din hunds höftleder eller armbågar, måste du beställa en avläsning av röntgenbilderna hos SKK. Du kan göra det 12 månader innan undersökningen.

Under hösten 2020 infördes SKK e-tjänsten SKK Röntgenavläsning för leder. Som hundägare beställer och betalar du din hunds avläsning av röntgenundersökningen, innan du bokar tid hos veterinären.

Tidigare har du som hundägare ringt och bokat tid hos din veterinär och sedan har veterinären hanterat ärendet. Det har varit krångligt att veta vad man betalar för och när samt svårt att jämföra olika kostnader mellan kliniker.

Den nya tjänsten innebär att du som hundägare beställer din hunds röntgenavläsning via mobilbank-ID. Och betalar SKK:s avläsningsavgift i förväg via Nets (en betaltjänst). Det du betalar hos veterinären är alltså endast själva röntgenundersökningen av höftlederna och/eller armbågarna. Det är därför nu lättare för dig att jämföra kostnaden för olika kliniker.

Efter röntgenundersökningen hos veterinären, är allt klart för avläsning hos SKK:s veterinärer och processen kommer att gå fortare än tidigare. Du får resultatet via mejl som du kan skriva ut, självklart publiceras det också i SKK Hunddata och SKK Avelsdata.

Allt om hur du går till väga för att beställa avläsning hittar du på skk.se.

Staten måste ansvara för veterinärvården

■ Staten kan inte kliva ur ansvaret för djursjukvården och lägga det på de privata aktörerna. Det var budskapet från Svenska Kennelklubbens vd Kees de Jong när situationen i den svenska djursjukvården diskuterades i Almedalen.

– Det vi reagerar på och som vi tycker är väldigt stötande, är att en del av utredningens förslag för att hantera veterinärbristen är att vi faktiskt ska minska tillgången på veterinärvård. Framför allt akutsjukvård. Det som då händer, i ett land som är avlångt och där alla inte har nära till storstäder, är att vi kommer att ha många djurägare som blir helt övergivna om inte staten tar sitt ansvar, sa Kees de Jong.

Situationen i djursjukvården debatterades för andra året i rad på ett Agria-ordnat seminarium i Almedalen. Skillnaden jämfört med förra året är att utredningen

”Bättre förutsättningar inom djurens hälso- och sjukvård” nu är överlämnad. I en riksdagsdebatt om situationen i djursjukvården svarade landsbygdsminister Peter Kullgren den 16 juni att arbetet med att gå igenom alla remissvar pågår och att han inte ville föregå det arbetet. Samtidigt påpekade han att det är avgörande för djurskydd, djurhälsa och en konkurrenskraftig livsmedelsproduktion att det finns tillgång till veterinär i hela landet.

Agrias Djurförsäkringars vd Agnes Fabricius menade att förslaget att försöka lösa delar av veterinärbristen genom att helt enkelt stänga ned för nödvändig vård på nätterna är befängt.

– Ska en ganska vanlig och också behandlingsbar åkomma som till exempel kolik eller för den delen förlossningskomplikation innebära avlivning, bara för att det råkar inträffa på fel tid på dygnet? Då har ju verkligen djurskyddet i Sverige backat ett antal steg och så kan vi inte ha det, sa hon.

Agnes Fabricius påpekade även att det ligger ett lagstadgat krav på djurägare att se till att djuren får vård om de är sjuka och att samhället då måste säkerställa att det är möjligt att leva upp till det lagen kräver.

Ansvaret för att det ska finnas tillgång till veterinärer i hela landet tas idag av Distriktsveterinärerna, som är en del av Jordbruksverket. Utredningens förslag är dock att Distriktsveterinärernas jourverksamhet för lantbrukets djur ska upphöra på nätterna och ersättas av en jourtelefon. För smådjur ska statens ansvar i princip upphöra helt och läggas över på privata aktörer.

– Det vi ser är att man liksom har problematiserat kring att dra ned på servicen istället för att kanske skjuta till mer resurser, vilket vi tror skulle vara ett bättre sätt, konstaterade Hillevi Lindström, chef för Distriktsveterinärerna.

Hon menade även att beredskapen och dess viktiga samhällsnytta måste omvärderas och uppvärderas. Samt att de privata veterinärerna utgör en stor resurs som idag inte används och att även om kollektivavtalen sätter vissa gränser borde det gå att arbeta runt dem, eftersom en del privata kliniker redan idag har öppet dygnet runt.

Från Sveriges Veterinärförbund framfördes kritik mot utredningen för att den inte tar upp arbetsmiljön för veterinärerna och effekterna av en påfrestande arbetsmiljö på antalet arbetade årstimmar. Även om arbetsmiljön inte fanns med i direktivet, blir det förslag utredningen kommer fram till missvisande om arbetsmiljön inte beaktas, sa Markus Abrahamsén, styrelseledamot i Sveriges Veterinärförbund.

Han citerade siffror som visade att många veterinärer vill lämna yrket och

konstaterade att det totala antalet kliniskt arbetande veterinärer inte kommer att öka genom att utbilda fler om de gamla samtidigt lämnar yrket. Antalet platser på veterinärutbildningen kommer i höst att öka till 145 från 100. Antalet licenser som utfärdas varje år är ungefär 200 och mellanskillnaden utgörs av utländska veterinärer eller svenskar som utbildat sig utomlands.

Kees de Jong betonade vikten av att djurägare tar ansvar för hur veterinärer behandlas, men beskrev även att det är en svår situation när oro för djurets hälsa ska hanteras samtidigt som den ekonomiska konsekvensen ofta är oklar och stressande. Han underströk att det är arbetsgivaren som har att ta ansvar för att skapa en väl fungerande arbetsmiljö och konstaterade att det finns en inneboende konflikt i dagens situation med stora kedjor vars ägare drivs av tillväxt och avkastning samtidigt som veterinärerna primärt är till för att ge vård. Den enskilda veterinären, som är utbildad för att vårda, blir bland annat tvungen att förhandla pris med patientens ägare.

I sitt medskick för framtiden manade Kees de Jong på staten att de måste ta sitt ansvar. Det går inte att överlämna huvudansvaret för vård, varken av människor eller djur, till marknaden. Staten behöver ta ansvar antingen genom utökad uppdrag och utökade resurser till Distriktsveterinärerna, alternativt genom att ställa krav på marknadsaktörerna.

Spännande Webinarium

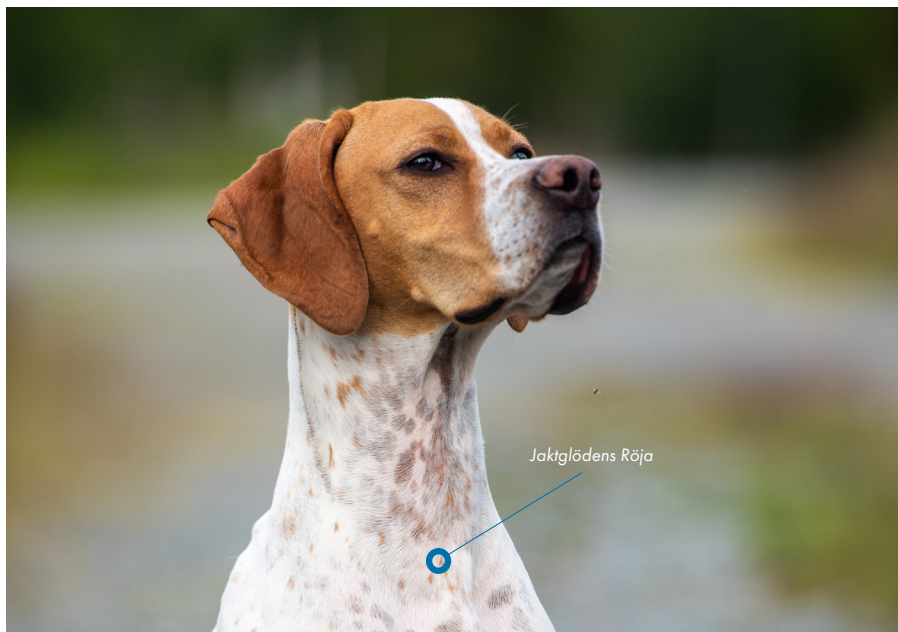
■ SKK har under två säsonger sänt spännande och matnyttiga föreläsningar som följts av en frågestund där tittarna kunnat ställa frågor och få svar direkt. I september 2023 är det dags för nästa säsong men till dess kan du se många av webinarerna i efterhand.

Föreläsningsserien är ett samarbete mellan SKK:s olika kommittéer och avdelningar på kansliet. Webinarerna har främst riktat sig till uppfödare men ibland har det varit mer allmängiltiga ämnen.

Det är gratis att delta och ingen föranmälan krävs, men vi har ett begränsat antal platser. Webinarerna sker via verktyget Zoom. Till varje webinarium kommer det att finnas en Zoom-länk. Du kan klicka dig in via länkarna från klockan 18.30 den aktuella dagen och säkra din plats, men webinarier startar 19.00.

Det fungerar bäst att delta via dator. Du kan se många av de webinarier som sändes under hösten 2022 och våren 2023 i efterhand. Du hittar dem i en spellista på SKK:s Youtube-kanal.

Jaktglödens Röja

Sista chansen att svara på frågor om din pointer

I Pointerklubbens arbete med RAS har det skickats ut en enkät till alla medlemmar. Fram till 15 augusti går det att svara. Därefter kommer den att sammanställas, publiceras och analyseras. Vi i gruppen som arbetar med RAS har ännu inte bestämt hur vi går vidare med informationen för att göra så många som möjligt delaktiga. Men håll utkik på Pointerklubbens hemsida, där kommer all information kring arbetet att finnas. 🐾

Viktig information angående anmälan till jaktprov

■ Från och med i höst kommer Fågelhundarnas arbetsutskott få ett nytt anmälnings- och betalningssystem. Alla kan redan nu gå in på skkstart.se och skapa ett eget konto, även utländska deltagare.

Man går in på startsidan/kommande prov och söker där, klicka i fågelhundarnas arbetsutskott, FA jaktprov och arrangerande klubb, tryck sedan på sök så kommer aktuella prov upp. Det finns information att läsa om provet när du kommer in i anmälan.

Utländska deltagare måste maila in sin stamtavla till compete@skk.se först och få ett nytt registreringsnummer. Sedan är det bara att anmäla och betala med kort.

När man har lagt in sina hundar ligger de kvar där och det är lätt att anmäla

till ytterligare prov.

Observera att man måste fylla i sina meriter, annan förare, önskad startdag och övrig information i informationsfältet.

Det finns ytterligare information på startsidan under "OM".

Vid återbetalningar kommer en mindre summa att dras av för administrationskostnader.

Systemet är mycket enkelt och kommer att underlätta oerhört för både kommissarien och kassörerna i klubbar. Och för startande hundar kommer allt finnas tillgängligt på ägarens sida.

Förhoppningsvis inom kort kommer domarna kunna registrera direkt på fält via en app så resultat på prov kommer att publiceras betydligt snabbare och finnas på ägarens sida.

Resultat från huvudprovet 6-9 april 2023

■ Svenska pointerklubbens huvudprov hölls i år på våren tillsammans med Södra Fågelhundsklubben nere i Skåne. Provet inleddes sedan med en utställning på torsdagen och därefter följde tre dagars jaktprov med flertalet partier ute i markerna. Den sena våren gjorde att det var kalla dagar inledningsvis med svåra förhållanden för hundarna som hade svårt att klara fåglarna. Sammanfattningsvis ett väl arrangerat prov med många duktiga hundar.

Resultat:

Torsdag 6 april, Utställning

BIR: Gamekeepers Boys Will Be Boys, ägare Sandra Carlander

BIM: Black Luckys Merkel, ägare Kent Svensson

BIS: Coxokhol Mackiggian Tattetter, ägare Tomas Wiklund

Fredag 7 april

UKL

2 UKL, Gamekeepers Filur, ägare Carl-Fredrik Stolt

2 UKL, Rypeparadisets Stella, ägare Jenny Bodell, förare Janne Bodell

SKL Parti 1

1 SKL cert, Black Luckys Oden, ägare Göran Nordin, förare: Sören Mulvad

2 SKL ck, Janås Jet, ägare och förare Camilla Paradis

SKL Parti 2

1 SKL cert, Top Point Iris, ägare och förare Henrik Nilsson

2 SKL ck, Viiägarens Castor, ägare och förare Jimmy Börjesson

3 SKL ck, Top Point Perdey, ägare och förare Alexander Bennergård

SKL Cacit final

Vinnare med Cacit, Top Point Iris, ägare och förare Henrik Nilsson

Lördag 8 april

ÖKL

1 ÖKL, Milpoints Mixa, ägare och förare Bertil Mårtensson

Guldpokalkval UKL

1 UKL, Rypeparadisets Stella, ägare och förare Janne Bodell

3 UKL, Gamekeepers Gunsan, ägare och förare Per Arlebring

3 UKL, Rimfaxes Allie, ägare och förare Steffen Godthaab

Söndag 9 april

Guldpokalfinal

1, Rypeparadisets Stella, ägare Jenny Bodell, förare Janne Bodell

2, 3 UKL, Rimfaxes Allie, ägare och förare Steffen Godthaab

Intervju med
Guldpokalsvinnaren
hittar du på sidan 19.

1

2

Hos Anna Mattsson och Jonatan Öhman i Gällivare är det pointer som gäller. Sedan snart tio år har rasen varit en självklar del av familjen, och de har även uppfödning i liten skala.

– Det blir aldrig tråkigt med pointer, säger pappa Jonatan Öhman.

”Våra pointer vill alltid hänga

• Vilka är ni?

Vi heter Anna Mattsson och Jonatan Öhman. Med barnen Liam, 7 år, och Leah, 4 år, bor vi vid foten av Dundret i Gällivare. Vi reser med hela familjen land och rike runt på olika aktiviteter med våra pointer. Tillsammans med Annas pappa, Peter Mattsson, driver vi även Sjaunjamyrns kennel. En kennel som startades redan 1993 och som fött upp pointer sedan år 2000. Vi har varit delaktiga i den sedan 2014.

• Hur började resan med stående fågelhund och pointer?

– Allt började med några trista händelser 2014. På kort tid miste vi tre av våra hundar, två blev sjuka och en försvann på fjället. När vi stod helt utan hund fick vi

möjlighet att ta över en 6-årig pointertik, Vestfjorddalens Mette. Hon var i sitt livs bästa form och vi lärde oss massa av henne. Hon parades sedan med Vestfjorddalens Sture och vi fick två avkommor som båda blev kvar i kenneln. Mette fick i våras somna in vid en respektabel ålder av 15 år!

• Varför fastnade ni för pointer som ras?

– Vi gillade direkt hur Mette tog sig an fjället. Hur hon nyttjade sin kropp för maximal utdelning. Farten, stilen och formatet hon visade upp under höstens långa dagar var makalös. Hennes rena och precisa fågelarbete som är pointerens adelsmärke gjorde det lätt att jaga över henne. Vi tyckte även om hennes temperament, som hur hon tog sig an vår nyfödde son Liam som om det vore hennes egna valp. Hon

var en trygg och stabil tik med stort hjärta. Dessa egenskaper gjorde det självklart att Mette skulle bli en av stamtikarna i vår uppfödning. Något år efter att Mette flyttat in anslöt även Rokkborres B Luna, som är den andra tik vi avlat på.

• Berätta om era hundar.

– Båda valparna efter Mette och Sture är urstarka material. Tiken, Tina, blev svensk jaktchampion vid 3 års ålder. Hanen, Tyr, fick tyvärr ett underbett som gjort att vi endast använt honom som jakthund.

– 2016 fick vi möjlighet att köpa en tik från Ole-Ivar Frömyrs och Terje Steinsunds kennel Rokkborres. Luna är efter parningen mellan Ohlsmyrns P Respect och Tig. Vi såg redan från första stund att hon var en naturbegåvning på fjället,

1: Liam tillsammans med Sjaunjamyrrens Tyr "Torsten". **2:** Ute på vintertur vid sjön Autajaure, med Leah i pulkan. **3:** Jonatan på vinter-SM-kval med Rokkomborres B Luna och resultatet 3 SKL CK. Domare Dick Edin. **4:** En lyckad dag på utställning med hela familjen och Luna. **5:** Leah myser med Luna. **6:** Anna och Torsten ute på fjälltur. **7:** Liam och Sjaunjamyrrens LZ Kawa som valp.

FOTO ANNA MATSSON OCH JONATAN ÖHMAN

med på lite stoj med barnen"

och våren 2018 tog hon 1 ÖKL i sin tredje start i öppenklass. Ett år senare parades hon med Black Luckys Zerberus. Från den kullen sparade vi tiken Sjaunjamyrrens LZ Kawa. En hund som har en stor motor och viltskärpa. Som vi ser det så fick vi i mångt och mycket ut exakt det vi tänkte med den parningen. På jakten har Luna alltid varit jaktklok, sällan tagit ris på fel sida, haft ett systematiskt upplägg på sökret som gjort att vi vet var hon varit och var hon borde dyka upp. Det är en hund som alltid ger allt och är en fantastisk jakthund.

• **Vad är er filosofi kring avel?**

– Vår tanke med aveln är att föda upp mentalt starka, hårt gående hundar med hög viltsinnförmåga. Vi vill att de ska ha bra päls och ett huvud som inte viker

ner sig när det börjar bli tungt, blött eller fågeltomt, utan bara fortsätter. Samtidigt ska hunden kunna slappna av direkt när jakten byts mot en varm hundbädd hemma. Mentalitet är därför en av de viktigaste hörnstenarna för oss.

• **Beskriv hur vardagen med barn och pointer ser ut.**

– En dag blir aldrig tråkig med en pointer. Det är en fantastisk ras som är så otroligt hängiven och lojal sin familj och fullkomligt älskar att vara med på allt från skidåkning till att bada med barnen och deras kompisar. Trots sin korta päls så är våra hundar aldrig sena att hänga med på lite stoj med barnen även när termometern krupit ner under minus 20. Hundarna gör också att barnen alltid är sugna på följa

med ut, oavsett om det är på skidor eller med kängorna på hösten. Vi försöker visa barnen hur underbart vi tycker att livet med pointer är. Visa att det vackraste som finns är en pointer i full fart på fjället. En fin historia är när Liam, när han var 6 år, skötte sitt första fågelarbete helt själv och gjorde allt utom skjutandet. Då blev vi som föräldrar stolta och alldeles varma i hjärtat.

• **Vad händer i kenneln just nu?**

– Om allt går som planerat så kommer Luna att paras under sommaren med en ung hane från Norge, Setpoints Point.

ROGER LARSSON
JENS LARSSON

”Utan våra valpköpare hade det inte varit möjligt”

Axel Hedenlundsmedaljen för 2022 tilldelades Mila och Kenneth Laago och kennel Milpoint. Här berättar de om sin resa med pointer och avel.

Vi köpte våran första hund redan 1979. Det blev en korthårig vorsteh Fredmarkens Dixie då Kenneth ville ha en allroundhund att jaga med. Genom åren som gick så blev det några flera vorsthrar. Jag själv hade inte tid att engagera mig så mycket då jag läste och studerade till veterinär.

Drömmen var ändå att ha en egen hund. En mycket god vän Björn Larsson uppfödare av vorsthrar och jaktprovsdomare brukade alltid med drömmen i blicken och med målände beskrivning förtälja följande. ”Mila det vackraste och finaste du kan se är en pointer som revierar på fälten. En pointer är helt enkelt outstanding när det gäller de stående fågelhundarna”.

DRÖMMEN LEVDE VIDARE att ha en egen hund när jag fick tid. Tid är något man måste ta sig. Åren gick och jag fick bestämma mig att nu var det dags nu eller aldrig. Sagt och gjort det fick bli en pointer. Men inte kan man ha en pointer i mörkaste Småland? En vorsther allround ja ...men inte en pointer? Vi bestämde oss för att flytta antingen till Norrland eller Öland. En pointer måste ha utrymme att springa. Valet blev efter moget övervägande till Öland. Vi konsulterade avelsrådet i pointerklubben och så åkte vi till Kiruna och köpte Vetpoints Athena av Lena Gustavsson och B-O Johansson.

Athena var en fjällhund med drag i och vi tränade på så gott vi kunde. Då jag var nybörjare insåg jag att jag behövde få hjälp med att styra ”min ferrari”. För tio år sedan fanns det inte egentligen några kurser man kunde gå för att träna en stående fågelhund.

Av en händelse vid ett prov på Öland stötte jag på Bertil Mårtensson från Svedala. Då han insåg att Athena var efter Vestfjorddalen blev han genast intresserad. Han tog Athena på träning och blev överförtjust i hunden. Det var något som passade honom. Jag fick tillbaka Athena men det gick inte så bra ... ”Mila du behöver ha en lärohund. Lika gärna som föräldrar köper en häst som läromästare

Kenneth och Mila Laago med hundarna Milpoint Ayla, Milpoint Ettan och Black Luckys Antonia.

till sina barn behöver du ha en läromästare till hund.”

Av en händelse kände Bertil Tommy Nielsen från Norge som ville sälja en av sina hundar. Sagt och gjort vi hämtade Boelsgaards A Bloom (Eva). Hon hade då tidigare vid 2 ½ år gått prov i Danmark och fått 3VK och blivit tvåa på danskt mästerskapsprov. Det klickade med en gång mellan Eva och mig så hon fick bli min läromästare. När jag sedan debuterar på jaktprov i segrarklass vann vi med cert sedan trillade det bara på.

SAMARBETET MED Bertil Mårtensson har fortsatt. Då jag hade beklagat mig över att det inte finns kurser för träning av stående fågelhundar har vi nu på Öland börjat med kurser som leds av Bertil Mårtensson. Vi har tre kurser per år. Vi börjar med fältträning i februari, fågel och fältträning i augusti och träningsjakt på hösten.

Vi försökte även para min Eva men det

blev aldrig några valpar. Så i stället köpte vi SE JCH SE UCH Black Luckys Antonia av Bertil. Hon hade tidigare haft två kullar med bra avkommor. Flera hundar i de tidigare kullarna har presterat mycket bra på jaktprov. Jag valde ut J SE UCH NO UCH Chriwalls Harald en segrarklasshund från Norge. Av de hundar i kullen som gått på jaktprov (5) har alla meriterat sig med IUKL och vissa med HP. Milpoint Deajka, Milpoint Spader Ess, Milpoint Mixa, Milpoint Ettan och Milpoint Ayla.

Hemma hos oss har vi nu fem stycken pointerar: Black Lucky Antonia, Boelsgaards A Bloom (Eva), Top point Leija, Milpoint Ettan och Milpoint Ayla.

Vi är så glada och tacksamma och vill rikta ett stort tack till våra valpköpare Magdalena Wennstrom, Olle Thulin och Bertil Mårtensson. Utan er hade det inte varit möjligt att föräras Axel Hedenlundsmedaljen 2022.

MILA OCH KENNETH LAAGO

Janne Bodell med
Guldpokalsvinnare
Rypeparadisets
Stella.

”Stella, som i mycket god fart och stil, finner och behandlar sina fåglar på bästa sätt, är en värdig vinnare.” Så sammanfattade domarna Guldpokalsfinalen i Skåne när det timslånga släppet var avslutat. Vinnaren Rypeparadisets Stella ägs av Jenny Bodell och fördes av Janne Bodell.

”Först på prisutdelningen sjönk det in att vi vunnit”

• Grattis till guldpokalen! Vad betyder en sån här vinst för er?

– Det betyder naturligtvis jättemycket. Det känns extra kul att få möjlighet att visa upp en bra hund när man har en.

• Berätta lite kort om guldpokalshelgen. Vilka känslor har man? Trodde du att det skulle gå hela vägen? Vad kände du när det stort klart att ni vunnit?

– Jag åkte till Pointerklubbens prov utan någon som helst förhoppningar om stora vinster utan hade tänkt att ha en trevlig helg i skåne på fina marker.
– Jag var jätteglad över de premier Stella hade tagit under helgen och hoppades att hon skulle gå lika bra på finalen men visste inte om det skulle hålla hela vägen.
– När Stella hade vunnit så tog det tid att ta in att det faktiskt var sant. Först på pris-

utdelningen sjönk det in att Stella vunnit guldpokalsfinalen.

• Om du ska beskriva Stella, vilka styrkor har hon? Och vilka delar har ni fått jobba extra med?

– Hennes styrkor är stark mentalitet med en enorm jaktlust och stor vilja. Det har även varit viljan som har krävt extra tid för att övertyga henne om att vi vill samma sak.

• Stella är ju en import från Norge. Hur kom det sig att ni köpte en valp från den kullen?

– Stellas mamma är kullsystemer med vår Höytjönas Luna som gett oss så fantastiska jakt dagar så valet var enkelt för oss.

• Vilka egenskaper är viktigast enligt dig hos pointern? Ni har ju även uppföd-

ning, vad kräver ni av en hund för att den ska gå i avel?

– En stabil hund som klarar av att byta miljöer och jaga på alla underlag under många dagar i sträck och som har en nos som ger oss många skottchanser. Det är även det som vi vill ha som krav för att den ska gå i avel. Naturligtvis vill vi att den är meriterad både på jaktprov och utställning.

• Hur ser framtiden ut för Stella? Blir det öppenklass och fler prov redan i höst eller mest jakt? Tänker ni att hon kommer att användas i er avel?

– I höst kommer vi gå något prov men mest jaga med henne och ge henne mer rutin. Om hon fortsätter att utvecklas som hon tidigare gjort kommer vi överväga att använda henne i aveln.

LISBETH BODÉN/JENS LARSSON

Christer Wallerby
med Chriwalls Happy,
Finn och Harald.
Lilla bilden: Chriwalls
Finn som valp.

I över 40 år har Christer Wallerby haft pointer. Han är svensken som bosatte sig i Oslo och i många år hållit dressyrkurser för norska Pointerklubben. Här delar han med sig av några tips för att få till den stående fågelhunden.

Från valp till fullfjädrad fågelhund – Wallerbys lilla dressyrskola

Att skynda långsamt är receptet för att få till en hund från tidig ålder. Du ska alltid vara konsekvent och agera som en ledare. Använd korta tydliga kommandon. Prata eller diskutera inte med hunden.

Den tidiga valpträningen börjar direkt när du får hem din valp. Inkallning och sitt är en bra start för att lära hunden samarbete och det kan du börja med redan efter några dagar. Att hitta fasta rutiner tidigt gör valpen trygg och underlättar när du ska få den rumsren. Ta ut valpen direkt när den vaknat och efter att den har ätit så går det fort att lära den att göra sina behov utomhus.

Att träna på passivitet är viktigt. När du tittar på tv kan du ha valpen i famnen, och lära den koppla av. Även socialisering är viktigt. Ta med valpen ut i skog och mark, eller en liten tur till stan. Med andra ord,

lev ett vanligt liv och ta med valpen på det du gör.

Inkalling kan du träna ofta, och från början på nära håll och med massa beröm när den kommer in till dig. Inkallningsträning kommer du ha glädje av hela hundens liv. Tillsammans med sitt är inkallning det viktigaste hunden ska kunna.

När hunden är 3–4 månader gammal kan du börja med lite enkel apportträning. De flesta valpar gillar att bära på saker, och säg inte nej om den kommer med en strumpa, utan tacka och ge den mycket beröm, det är en bra start för att få till en god apportör.

Ha inte bråttom med att ge dig ut på fjället eller till skogen för att hitta fågel. Lydnaden ska vara på plats först. Börja

gärna med raphöns under ordnade former. Det är bättre att lägga lite pengar på den träningen, istället för att åka ut långt på fjället och inte hitta någon fågel.

När du är redo för att ta ut unghunden i terrängen för att hitta fågel tänk på att alltid gå i motvind, då är största chansen för den att lyckas. Träna inte på fågel i flera timmar, utan korta träningspass där hunden får möjlighet att lyckas och inte blir trött och tappat koncentrationen.

Många vägar bär till Rom men det är så här jag försöker få till mina hundar. Förvänta dig inte mer av hunden än av dig själv. Är ditt humör inte på topp när du har tänkt att träna, hoppa över träningen och gör det nästa dag. Dressyr behöver inte ta mycket tid, tio minuter varje dag är bättre än en timme en gång i veckan.